

OPŁATY i FUNDUSZE

w ochronie środowiska

 VERLAG
DASHÖFER

Świat profesjonalnej wiedzy

AKTUALNOŚCI • PORADY PRAWNE • TEMAT NUMERU • FINANSE • PYTANIA I ODPOWIEDZI

Nr 9 wrzesień 2010

Miesięczny serwis informacyjno-doradczy

www.dashofer.pl

Spis treści:

■ Aktualności

- 40 tys. euro dziennie – kara za zbyt dużą ilość składowanych odpadów 1
- Recykling pojazdów – system dofinansowania 3

■ Porady prawne

- Opodatkowanie lasów (cz. II) 4
- Odroczenie terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska 7

■ Temat numeru

- System bilansowania i rozliczania wielkości emisji dla dużych źródeł spalania 9

■ Finanse

- Czy w przyszłym roku gminom łatwiej będzie finansować programy środowiskowe? 11
- Wsparcie systemów zarządzania środowiskowego i ekoznaków – nabór wniosków 13
- Współfinansowanie przez WFOŚiGW przedsięwzięć inwestycyjnych – nabór wniosków 14
- II Konkurs w ramach systemu zielonych inwestycji 15

- Pytania i odpowiedzi 16

§ Aktualności

40 tys. euro dziennie – kara za zbyt dużą ilość składowanych odpadów

Od 16 lipca Komisja Europejska nalicza nam dni karne za niewypełnienie zobowiązań unijnych odnośnie do poprawy gospodarki odpadami. Według Ministerstwa Środowiska za każdy dzień będzie trzeba zapłacić 40 tys. euro.

Wstępując do UE, przyjęliśmy zobowiązania dotyczące poprawy gospodarki odpadami. W tym roku ilość odpadów trafiających na składowiska została zmniejszona zaledwie o 8%, a nie o 25%, jak było zakładane.

Zgodnie z Dyrektywą w sprawie składowania odpadów ilość odpadów komunalnych ulegających biodegradacji, kierowanych na składowiska odpadów, nie powinna przekroczyć:

- od 16.07.2010 r. – 75%,
- od 16.07.2013 r. – 50%,
- od 16.07.2020 r. – 35%

masy odpadów wytworzonych w 1995 r.

✓ WAŻNE!

Należy pamiętać, że składowanie odpadów jest ostatnim etapem w hierarchii gospodarki odpadami i powinno być stosowane, jeżeli nie ma innej możliwości.

Kary

Za niewywiązanie się z obowiązku od 16 lipca UE nalicza nam kary w wysokości 40 tys. euro dziennie.

Należy jednak zauważyć, że takie kary są nakładane dopiero po przeprowadzeniu procesu wyjaśnienia występującej sytuacji i zbadaniu przez Komisję Europejską zaistniałych warunków, które spowodowały naruszenie prawa UE.

W sytuacji, gdy z prowadzonego postępowania wynika coroczna poprawa sytuacji, która może nawet nie prowadzi do uzyskania określonych poziomów w danym terminie, ale wykazuje ciągły postęp, wówczas

Szanowni Państwo!

Z radością przekazuję w Państwa ręce wrześniowy numer serwisu informacyjno-doradczy „Opłaty i fundusze w ochronie środowiska”.

W aktualnościach informujemy o karach, jakie nalicza nam UE za zbyt dużą ilość odpadów trafiających na składowiska, a także o możliwości finansowania recyklingu pojazdów.

Zachęcam do zapoznania się z artykułem dotyczącym odroczenia terminu płatności opłat za korzystanie ze środowiska. W dziale Porady prawne kontynuujemy temat opodatkowania lasów.

Od 1 stycznia 2011 r. ma ruszyć system bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki i emisji tlenków azotu dla dużych źródeł spalania. Tematem numeru jest projekt ustawy.

W dziale Finanse informujemy o zmianach w zakresie udzielania z budżetów powiatów i gmin wsparcia finansowego osobom fizycznym. Przedstawiamy

także wiadomości dotyczące nowych naborów wniosków.

Wierzę, że informacje zawarte w tym numerze spełnią Państwa oczekiwania i będą pomocne w pracy.

Z wyrazami szacunku,
Wydawnictwo Verlag Dashofer

Anna Podgórska

Anna Podgórska
Redaktor odpowiedzialny
e-mail: podgorska@dashofer.pl
tel. (22) 559 36 43

Komisja Europejska może w ogóle nie skierować sprawy do Trybunału Sprawiedliwości.

Jeżeli jednak nie uda się udowodnić, że realizujemy nałożone na nas zobowiązania, to do 1 stycznia będzie trzeba zapłacić pierwszą grzywnę w wysokości około 7 mln zł. Od 2013 roku kara za każdy dzień będzie już znacznie wyższa – ok. 250 tys. euro.

Ewentualne kary za niewypełnienie zobowiązań unijnych zostaną nałożone na Polskę, a nie bezpośrednio na gminy.

Budowa spalarni

Lista Projektów Indywidualnych POIiŚ zawiera 12 projektów związanych z budową instalacji do termicznego unieszkodliwiania odpadów komunalnych (w tym jeden projekt na liście rezerwowej). Całkowita kwota zarezerwowana na ww. projekt wynosi ok. 3,9 mld zł.

Resort środowiska stwierdził, że realną szansę na wykorzystanie zarezerwowanej alokacji będą miały projekty, które złożą wniosek o dofinansowanie najpóźniej do 30 czerwca 2010 roku. Do tego czasu wpłynęło 9 wniosków.

W takiej sytuacji resort środowiska zaleca wnioskodawcy zmianę charakteru projektu oraz złożenie

deklaracji określającej zakładany przez beneficjenta zakres dokumentacji koniecznej do aplikowania o dofinansowanie w przyszłości, zakładany koszt uzyskania ww. dokumentacji, harmonogram przygotowania projektu oraz opis zasadniczego projektu inwestycyjnego, którego budowa miałaby być dofinansowana w przyszłości.

WAŻNE!

Jeżeli złożenie kompletnego wniosku o dofinansowanie do 30 czerwca nie było możliwe bądź złożony w terminie wniosek nie uzyskał oceny pozytywnej na etapie oceny formalnej i merytorycznej I stopnia, istnieje możliwość ubiegania się o dofinansowanie przygotowania dokumentacji koniecznej do aplikowania o środki w przyszłości.

Założenia do projektu Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Resort środowiska pracuje nad zmianą przepisów regulujących kwestie dotyczące zagospodarowania odpadów komunalnych.

Projekt założeń do projektu Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw zakłada wprowadzenie mechanizmów kontroli

zarówno właścicieli nieruchomości, podmiotów odbierających odpady komunalne, jak i gmin.

WAŻNE!

W drodze rozporządzenia mają zostać wyznaczone poziomy odzysku i recyklingu oraz redukcji masy odpadów ulegających biodegradacji, które gminy będą zobowiązane każdego roku osiągać.

Ma zostać także wprowadzonych szereg administracyjnych kar pieniężnych za brak realizacji zadań nałożonych na poszczególne podmioty, biorące udział w systemie gospodarki odpadami komunalnymi.

Najważniejszym założeniem proponowanych zmian jest możliwość przejęcia gospodarowania odpadami komunalnymi przez gminę w drodze uchwały i wprowadzenie obowiązku opłaty uiszczanej przez mieszkańców. Pozostawiono jednak możliwość dotychczasowego sposobu gospodarowania odpadami, polegającą na zawieraniu umów przez właścicieli nieruchomości z przedsiębiorcami odbierającymi odpady komunalne. Jednocześnie gminy zostaną zobowiązane do zapewnienia uzyskania określonych poziomów odzysku i recyklingu.

W przypadku gmin, które w drodze uchwały podejmą decyzję o przejęciu

NASI STALI EKSPERCI:

Paulina Grabowska, prawnik. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, aplikant radcowski w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Ukończyła Szkołę Prawa Amerykańskiego oraz Szkołę Prawa Brytyjskiego i Europejskiego przy Uniwersytecie Warszawskim. Absolwentka studiów podyplomowych „Zarządzanie i finanse w przedsiębiorstwie” w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Obecnie pracownik dużej kancelarii.

dr Michał Kuliński, adwokat. Wykształcenie: Uniwersytet Jagielloński – Wydział Prawa i Administracji (1996-1998), Uniwersytet Warszawski – Wydział Prawa i Administracji (1998 – ukończony w 2001 r.), Centrum Prawa Amerykańskiego – Levin College of Law University of Florida przy WPiA UW, Studium Bezpieczeństwa Narodowego przy Instytucie Stosunków Międzynarodowych UW. Współpracownik firmy Prawniczej „Smoktunowicz&Falandysz”.

Krzysztof Choromański, współwłaściciel i Członek Zarządu Biura Konsultacyjnego KOBİKO Sp. z o.o. odpowiedzialny za zarządzanie projektami (ekonomiczne zagadnienia ochrony środowiska oraz przygotowanie i realizacja przedsięwzięć inwestycyjnych w zakresie infrastruktury ochrony środowiska i gospodarki komunalnej).

gospodarki odpadami, dano możliwość pozostawienia dotychczasowego systemu zawierania umów z odbierającymi odpady komunalne przez przedsiębiorców prowadzących na terenie gminy działalność gospodarczą, wytwarzających odpady komunalne.

W każdym z ww. przypadków strumień zmieszanych i tzw. zielonych odpadów będzie kierowany do wskazanej instalacji, funkcjonującej w ramach zakładów zagospodarowania odpadów w regionie, bez względu na formę ich własności. Jest to istotne ze względu na utrzymanie konkurencyjności na rynku.

Projekt założeń do projektu Ustawy zmieniającej ustawę o utrzymaniu czystości i porządku w gminach po uwzględnieniu uwag innych resortów został przekazany pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów.

Projekt Ustawy o odpadach

Rządowe Centrum Legislacji pracuje nad przygotowaniem projektu Ustawy o odpadach. Zostaną w nim zawarte ogólne zasady związane

z uzyskiwaniem zezwoleń na prowadzenie działalności, kwestie związane z ewidencją odpadów i sprawozdawczością.

W przepisach prawnych pojawią się także nowe rozwiązania, związane m.in. z końcem fazy odpadów czy produktami ubocznymi.

Prace nad kolejnymi ustawami

Trwają prace nad dwoma ustawami związanymi z gospodarką odpadami poużytkowymi. Jeden z nich wprowadza zmiany w przepisach odnoszących się do opakowań oraz odpadów opakowaniowych, natomiast drugi odnosi się do przepisów dotyczących zagospodarowania pojazdów wycofanych z eksploatacji.

✓ WAŻNE!

Podstawowym założeniem zmiany Ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych jest konieczność uszczelnienia systemu zagospodarowania odpadów opakowaniowych.

Polegać to ma na wyeliminowaniu obserwowanych nieprawidłowości,

takich jak wykonywanie tylko przez część zobowiązanych przedsiębiorców nałożonych obowiązków, związanych z wprowadzaniem przez nich na rynek produktów w opakowaniach, czy fałszowanie dokumentacji potwierdzającej wykonanie odzysku i recyklingu.

Obecnie system zagospodarowania tych odpadów jest nieskuteczny i nie gwarantuje faktycznego osiągnięcia wymaganych dyrektywą poziomów odzysku i recyklingu. Projekt założeń został przekazany pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów.

Projekt Ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw będzie obejmował przede wszystkim zagadnienia związane z uporządkowaniem systemu finansowania oraz organizowania zbierania i przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji. Planuje się, że ww. projekt zostanie w sierpniu wysłany do konsultacji społecznych. ■

Redakcja

§ Aktualności

Recykling pojazdów – system dofinansowania

W 2009 roku do stacji demontażu trafiło prawie 190 tys. pojazdów. Jest to o ok. 25 tys. pojazdów więcej niż w 2008 roku. Do każdej przetworzonej tony metalu, szkła i tworzyw sztucznych NFOŚiGW dopłaca stacjom recyklingowym po 500 zł.

Opłata recyklingowa

Zgodnie z Ustawą z dnia 20 stycznia 2005 roku o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji osoby sprowadzające używane samochody z innych krajów UE na terytorium Polski od 1 stycznia 2006 roku zobowiązane są do wnoszenia opłaty

recyklingowej w wysokości 500 zł za jeden pojazd. Zgodnie z nowelizacją ustawy z tego obowiązku zwolnione są podmioty uprawnione do wydawania kart pojazdu, tj. sprowadzające powyżej 1000 sztuk pojazdów rocznie oraz zapewniające sieć zbierania i demontażu pojazdów.

Wpływy uzyskane z tytułu opłaty recyklingowej są przeznaczone na wsparcie polskiego systemu recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przez:

- dopłaty dla przedsiębiorców prowadzących stację demontażu,
- dofinansowanie dla gmin.

Wsparcie dla przedsiębiorców

Od 2006 roku przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu mogą ubiegać się o dopłatę do demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Zgodnie z artykułem 410a Ustawy – Prawo ochrony środowiska, aby uzyskać dopłatę, należy spełnić równocześnie trzy warunki:

- uzyskać wymagane poziomy odzysku i recyklingu,
- posiadać decyzje wymagane w związku z prowadzeniem stacji demontażu,

➤ w ustawowym terminie (do 15 lutego) złożyć do NFOŚiGW sprawozdanie z działalności stacji demontażu za poprzedni rok oraz – do 31 marca – wniosek o dopłatę do demontażu pojazdów.

Wysokość dopłaty do demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji wynosi 500 zł za każdą tonę pojazdów wycofanych z eksploatacji, przyjętych do stacji demontażu.

✓ **WAŻNE!**

Wniosek o dopłatę przesyła się do NFOŚiGW w terminie do dnia 31 marca roku następującego po roku, w którym przedsiębiorca prowadzący stację demontażu spełnił wyżej wymienione warunki.

Wnioskodawca otrzymuje dopłatę w terminie do 31 lipca każdego roku, w którym przedsiębiorca złożył wniosek. W przypadku korekty lub uzupełnienia złożonych dokumentów, dopłata wypłacana jest do końca grudnia.

Za 2009 rok przedsiębiorcy otrzymali od NFOŚiGW ponad 65,4 mln zł.

Pożyczki inwestycyjne

Przedsiębiorcy prowadzący stację demontażu pojazdów lub rozpoczynający działalność w tym zakresie mogą również uzyskać w NFOŚiGW pożyczki inwestycyjne, z oprocentowaniem 1% oraz możliwością umorzenia 30% po spłacie połowy kapitału pożyczki.

Nowelizacja Ustawy – Prawo ochrony środowiska wprowadziła postanowienie, że od początku 2010 roku wsparcie w ramach pożyczki inwestycyjnej nie ma charakteru pomocy publicznej de minimis.

Dzięki temu przy wnioskowaniu o dopłatę uzyskana z NFOŚiGW pożyczka nie wpływa na zmniejszenie dopuszczalnego limitu pomocy publicznej de minimis przedsiębiorcy.

W 2010 roku udzielono takiej formy dofinansowania pięciu wnioskodawcom na ogólną kwotę prawie 5,4 mln zł (cztery umowy już podpisane, jedna jest trakcie przygotowania).

Wsparcie dla gmin

Dofinansowanie oferowane jest również gminom, które dbają o przekazywanie porzuconych pojazdów wycofanych z eksploatacji do stacji demontażu.

Gmina może odholować lub przewieźć na parking porzucony pojazd. Jeśli przez pół roku nie uda się odnaleźć właściciela ani on sam się nie zgłosi, gmina może przejąć pojazd na własność i oddać go do stacji demontażu. W kolejnym roku gmina może starać się o dopłatę 4000 zł za każdy pojazd usunięty ze swojego terenu i poddany demontażowi.

Za rok 2009 NFOŚiGW wypłacił gminą blisko 4 mln zł. ■

Redakcja

 Porady prawne

Opodatkowanie lasów (cz. II)

W poprzednim numerze miesięcznika „Oplaty i fundusze w ochronie środowiska” ukazała się pierwsza część artykułu o podatku leśnym. Opisano, jakie grunty podlegają opodatkowaniu. W niniejszym artykule kontynuujemy temat, omawiając, kto jest zobowiązany do płacenia podatku leśnego, jaki jest sposób obliczania jego wysokości oraz możliwości zwolnienia od tego podatku.

Przypomnijmy, że opodatkowanie lasów w sposób kompleksowy reguluje Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz.U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1682 ze zmianami), bez odsyłania do Ustawy o lasach.

Organ podatkowy

Organem podatkowym właściwym w sprawach podatku leśnego jest wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Podatnik podatku leśnego

Podatnikiem, na którym ciąży obowiązek zapłaty podatku leśnego, są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami lasów,
- 2) posiadaczami samoistnymi lasów,
- 3) użytkownikami wieczystymi lasów,
- 4) posiadaczami lasów, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

✓ **WAŻNE!**

Jeżeli las jest współwłasnością lub znajduje się w posiadaniu dwóch lub więcej podmiotów, stanowi wówczas odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem leśnym, a obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach lub posiadaczach.

Lasy pozostające we współwłasności stanowią odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem leśnym. Skutkuje to, że podatek leśny od lasów, będących współwłasnością lub znajdujących się we współposiadaniu osób fizycznych, ustala się w odrębnych decyzjach (lub nakazach płatniczych).

Jeżeli las jest współwłasnością lub jest we współposiadaniu dwóch lub

więcej osób fizycznych, a co najmniej jedna z tych osób jest podatnikiem podatku rolnego, wówczas mamy do czynienia z tzw. łącznym zobowiązaniem pieniężnym. W takiej sytuacji osobą, na którą wystawia się odrębną decyzję (nakaz płatniczy), jest którykolwiek ze współwłaścicieli lub współposiadaczy (reguluje to art. 6c Ustawy o podatku rolnym).

✓ **WAŻNE!**

Obowiązek podatkowy w zakresie podatku leśnego od lasów pozostających w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe obciąża odpowiednie jednostki organizacyjne właśnie Lasy Państwowe, a przy lasach wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa obowiązek podatkowy ciąży na odpowiednich jednostkach organizacyjnych Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa.

Natomiast przy innych lasach należących do Skarbu Państwa przyjmuje się, że skoro obowiązek podatkowy ciąży na Skarbie Państwa dotyczy nieruchomości stanowiących jego własność, to w stosunkach prawopodatkowych, dotyczących tych nieruchomości (gruntów leśnych), reprezentantem Skarbu Państwa jest właściwy miejscowo starosta.

Zatem zarówno obowiązków związanych ze składaniem deklaracji na podatek leśny, jak i z reprezentowaniem Skarbu Państwa w stosunkach prawopodatkowych, dotyczących gruntów leśnych, stanowiących własność Skarbu Państwa, nie powinien wykonywać Minister Skarbu Państwa, lecz właściwy miejscowo starosta.

[Wyrok WSA w Białymstoku z dnia 10 października 2007 r., sygn. akt I SA/Bk 415/07]

Podatek leśny od osób fizycznych

Podatek leśny na rok podatkowy od osób fizycznych, ustala, w drodze

decyzji, organ podatkowy (wójt, burmistrz, prezydent) właściwy ze względu na miejsce położenia lasu. Podatek jest płatny w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminach do dnia 15 marca, 15 maja, 15 września i 15 listopada roku podatkowego.

Podatek leśny od osób prawnych

Osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne Lasów Państwowych, a także jednostki organizacyjne Agencji Nieruchomości Rolnych są zobowiązane:

- 1) składać, w terminie do dnia 15 stycznia, organowi podatkowemu, właściwemu ze względu na miejsce położenia lasów, deklaracje na podatek leśny na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu – w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku,
- 2) odpowiednio skorygować deklaracje, w razie zaistnienia zmian, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian,
- 3) wpłacać w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego obliczony w deklaracji podatek leśny na rachunek budżetu właściwej gminy, za poszczególne miesiące, do dnia 15 każdego miesiąca.

Obowiązek składania informacji o lasach oraz deklaracji na podatek leśny zarówno przez osoby fizyczne, jak i osoby prawne dotyczy również podatników korzystających ze zwolnień na mocy przepisów ustawy.

Zwolnienia przedmiotowe

Ustawa o podatku leśnym zwalnia od podatku leśnego:

- 1) Lasy z drzewostanem w wieku do 40 lat – wiek lasu jest określany także w planie urządzenia lasu. Tam też znajduje się m.in. zestawienie powierzchni lasów według głównych gatunków drzew w drzewostanie oraz klas bonitacji drzewostanów. Za pomocą tych danych możliwe jest ustalenie, jakie obszary lasu mogą korzystać ze zwolnienia.
- 2) Lasy wpisane indywidualnie do rejestru zabytków.
- 3) Użytki ekologiczne.

Zwolnienia na podstawie uchwały rady gminy

Oprócz ww. zwolnień ustawowych, rada gminy może, w drodze uchwały, wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe.

Uchwały rad nie mogą jednak zwalniać z podatku wszystkich podatników zamieszkałych na terenie gminy, wprowadzać ulg podatkowych w postaci procentowych obniżek podatku, zawierać indywidualnych zwolnień od podatku, modyfikować zwolnień ustawowych przez określenie dodatkowych warunków, od których spełnienia uzależnione jest zastosowanie zwolnienia ustawowego.

Zwolnienia podmiotowe

Na mocy Ustawy o podatku leśnym z podatku leśnego zwolnione są również:

- 1) Uczelnie.
- 2) Publiczne i niepubliczne jednostki organizacyjne objęte systemem oświaty oraz prowadzące je organy, w zakresie lasów zajętych na działalność oświatową – na podstawie omawianej regulacji, uczelnie zwolnione są ze wszystkich posiadanych lasów, czyli gruntów leśnych sklasyfikowanych tak w ewidencji gruntów i budynków, z wyjątkiem lasów zajętych na wyko-

nywanie innej działalności gospodarczej innej niż działalność leśna. Z gruntami wyżej wymienionymi, jako zajętymi na wykonywanie działalności gospodarczej innej niż działalność leśna, będziemy wówczas mieli do czynienia, jeżeli takie grunty leśne będą, obojętnie przez jaki podmiot, faktycznie wykorzystywane (przeznaczone) na dany rodzaj działalności gospodarczej, z jednoczesnym wyłączeniem (całkowitym brakiem prowadzenia) działalności leśnej. Uczelnia posiadająca grunty leśne zajęte na działalność, chociażby badawczą czy doświadczalną, będzie w dalszym ciągu podlegała zwolnieniu od podatku leśnego.

- 3) Placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk.
- 4) Prowadzący zakłady pracy chronionej lub zakłady aktywności zawodowej w zakresie lasów wymienionych w decyzji w sprawie przyznania statusu zakładu pracy chronionej lub zakładu aktywności zawodowej, lub zgłoszonych wojewodzie – zajętych na prowadzenie tego zakładu, z wyłączeniem lasów, które znajdują się w posiadaniu zależnym podmiotów, niebędących prowadzącymi zakład pracy chronionej lub zakład aktywności zawodowej.
- 5) Jednostki badawczo-rozwojowe.
- 6) Przedsiębiorcy o statusie centrum badawczo-rozwojowego, uzyskanym na zasadach określonych w przepisach o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, w odniesieniu do przedmiotów opodatkowania zajętych na cele prowadzonych badań i prac rozwojowych. Z tytułu tego zwolnienia od podatku leśnego jednostkom samorządu terytorialnego przysługuje z budżetu państwa zwrot utraconych dochodów.

Wysokość podatku leśnego

Podstawę opodatkowania stanowi powierzchnia lasu, wyrażona w hektarach, wynikająca z ewidencji gruntów i budynków. Obecnie podstawę opodatkowania podatkiem leśnym stanowi liczba hektarów fizycznych, wynikająca z ewidencji gruntów i budynków. Do celów podatkowych nie stosuje się już kategorii hektarów przeliczeniowych.

Istotne dla orzeczenia w przedmiocie podatku rolnego i leśnego są tylko zapisy wynikające z ewidencji gruntów i budynków. Dopóki zapis taki nie zostanie zmieniony, jego treść jest dla organu podatkowego wiążąca. [Wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 r., sygn. akt III SA/Wa 2585/06]

Podatek leśny od 1 ha za rok podatkowy wynosi równowartość pieniężną 0,220 m³ drewna, obliczaną według średniej ceny sprzedaży drewna, uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały roku poprzedzającego rok podatkowy. Dla lasów ochronnych oraz lasów wchodzących w skład rezerwatów przyrody i parków narodowych stawka podatku leśnego wynosi 50% stawki podstawowej.

Średnią cenę sprzedaży drewna, która służy do ustalania wysokości podatku leśnego, ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłoszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” w terminie 20 dni po upływie trzeciego kwartału roku.

✓ WAŻNE!

Według Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 20 października 2009 r. w sprawie średniej ceny sprzedaży drewna, obliczonej według średniej ceny drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały 2009 r. (M.P. z 2009 r.

Nr 69, poz. 896) średnia cena sprzedaży drewna, obliczona według średniej ceny drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały 2009 r., wyniosła 136,54 zł za 1 m³.

Uchwały rad w sprawie obniżenia ceny drewna

Cena drewna wynikająca z komunikatu może, ale nie musi być obniżona przez radę gminy w drodze podjęcia stosownej uchwały. Jej podjęcie skutkuje tym, że na terenie całej gminy lub jej części podatek leśny ustala się w oparciu o obniżoną w uchwale cenę.

Rada gminy nie może natomiast podejmować uchwały w sprawie określenia stawki w podatku leśnym, ponieważ ta jest określona ustawowo i tylko w drodze zmiany ustawy mogłaby być zmieniona. W praktyce można spotkać się z uchwałami rad, w których stwierdza się, że stawka podatku wynosi równowartość 0,220 m³ drewna.

Jest to działanie bezcelowe, ponieważ stawka podatku jest określona ustawowo i nie może być modyfikowana przez radę. Nie jest to stawka maksymalna, która może być, jak jest to w podatku od nieruchomości, obniżana przez radę gminy. Stawka podatku leśnego obowiązuje na terenie gminy, nie na podstawie uchwały, ale komentowanego artykułu Ustawy o podatku leśnym.

Rada gminy nie ma upoważnienia do różnicowania ceny sprzedaży drewna dla poszczególnych podmiotów, kręgów podatników, a jedynie kompetencję do jej obniżenia, która ma charakter generalny i dotyczy w równej mierze wszystkich podatników.

*dr Michał Kuliński
adwokat*

§ Podstawa prawna:

- Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym (Dz.U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1682 ze zmianami).

Porady prawne

Odroczenie terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska

Ponad 100 miast korzysta obecnie z odroczenia podwyższonych opłat za korzystanie ze środowiska (głównie za zrzucanie ścieków do wód). Odbywa się to na podstawie Ustawy – Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (Dz.U.08.25.150 ze zm.) („POS”), gdzie opłaty podwyższone mogą zostać odroczone, jeżeli inwestycje np. w oczyszczalnię przyczynią się w odpowiednim stopniu do usunięcia zanieczyszczeń.

Niestety, Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych z 2009 r. wyznacza jednoznacznie termin uruchomienia oczyszczalni na koniec 2010 r., co może znacząco utrudnić finansową sytuację spółek wodno-ściekowych i zakładów komunalnych, jak również mieszkańców.

Cel odroczenia

Przyjmuje się, że cele stawiane przez ustawodawcę opłatom za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnym karom pieniężnym nie powinny mieć charakteru fiskalnego, ale mają służyć zabezpieczeniu środków finansowych na działania zmierzające do zminimalizowania negatywnego oddziaływania człowieka na środowisko. Z tego powodu w Ustawie – Prawo ochrony środowiska przewidziano wiele instrumentów prawnych, których celem jest zmobilizowanie podmiotu korzystającego ze środowiska do usunięcia przyczyny przekroczenia dopuszczalnych warunków.

Jednym z nich jest wynikająca z art. 317 ust. 1 Ustawy – Prawo ochrony środowiska możliwość ubiegania się o odroczenie terminu płatności opłat za korzystanie ze środowiska lub administracyjnych kar pieniężnych.

POS o opłatach

Zgodnie z art. 317 ust. 1 POS odroczenie terminu płatności opłaty za korzystanie ze środowiska oraz administracyjnej kary pieniężnej odbywa się na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska, zobowiązanego do ich uiszczenia, jeżeli realizuje on terminowo przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia podwyższonych opłat albo kar w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku.

Z kolei zgodnie z ust. 1a termin płatności opłaty za korzystanie ze środowiska oraz płatności administracyjnej kary pieniężnej odracza się także na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska, zobowiązanego do jej uiszczenia, jeżeli przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia podwyższonych opłat lub administracyjnych kar pieniężnych, jest ujęte w Krajowym Programie Oczyszczania Ścieków Komunalnych, o którym mowa w art. 43 ust. 3 Ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, i nie naruszono terminu jego realizacji, określonego w tym programie.

WAŻNE!

W tym rozwiązaniu należy zaznaczyć, że termin rozpoczęcia realizacji przedsięwzięcia, określony w programie, nie powinien być przekroczony, ponieważ uniemożliwiłoby to podjęcie decyzji pozytywnej dla wnioskodawcy.

W związku z tym w sytuacji wystąpienia dezaktualizacji rozwiązań zawartych w programie podmiot zainteresowany realizacją konkretnego przedsięwzięcia powinien starać się o jego aktualizację, gdyż bez niej nie będzie mogło nastąpić

odroczenie terminu płatności części opłat podwyższonych.

Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych

16 grudnia 2003 r. Rząd RP zatwierdził przedłożony przez Ministra Środowiska i opracowany w myśl powołanego powyżej art. 43 Ustawy – Prawo wodne Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych, jako instrument koordynujący działania w zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków komunalnych w Polsce w celu wypełnienia zobowiązań przyjętych w Traktacie Akcesyjnym oraz postanowień Dyrektywy 91/271/EWG.

Program ten określa wykaz aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców większej od 2 000, wraz z jednoczesnym wykazem niezbędnych przedsięwzięć, jakie należy zrealizować w tych aglomeracjach w zakresie budowy, rozbudowy i/lub modernizacji oczyszczalni ścieków komunalnych oraz budowy i modernizacji zbiorczych systemów kanalizacyjnych w terminie do końca 2015 r.

Realizacja całego Programu podzielona została na cztery horyzonty czasowe, tj. lata: 2003-2005, 2006-2010, 2011-2013 oraz 2014-2015. Program ten został powołany w celu stymulacji i egzekwowania oraz koordynacji działań gmin i przedsiębiorstw wodociągów i kanalizacji w zakresie rozbudowy, budowy i modernizacji systemów kanalizacyjnych oraz oczyszczalni ścieków komunalnych.

Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych, którego integralną część stanowi wykaz aglomeracji (art. 43 ust. 3 i 3a

Ustawy – Prawo wodne), zawiera także:

- wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie budowy i modernizacji urządzeń kanalizacyjnych,
- zakres rzeczowo-finansowy tych przedsięwzięć,
- terminy zakończenia.

Gminy mają prawo do opłat odroczonej

Istotnym stymulatorem w realizacji zobowiązań zapisanych dla aglomeracji – gmin, które utworzyły aglomerację – są opłaty za szczególne korzystanie ze środowiska wodnego w zakresie odprowadzania ścieków.

Zgodnie z art. 292 POS podmiot odprowadzający ścieki do środowiska wodnego ponosi podwyższone o 500% opłaty za wprowadzanie ścieków do wód, w przypadku braku pozwolenia wodnoprawnego.

Z kolei art. 316-321 Ustawy POS stwarzają podstawy do odraczania przez marszałków województw podwyższonych opłat za korzystanie z wód, nałożonych na gminy, lub przedsiębiorstwa realizujące w imieniu gmin ich zadania własne w zakresie odprowadzania i oczyszczania ścieków, jeżeli są realizowane terminowo przez te podmioty gospodarcze przedsięwzięcia ochrony wód – oczyszczalnie ścieków – ujęte w Krajowym Programie Oczyszczania Ścieków Komunalnych (art. 317 pkt 1a).

WAŻNE!

Podwyższone opłaty (wraz z odsetkami) muszą zastać uiszczone, jeżeli przedsięwzięcie, będące podstawą odroczenia płatności, nie zostanie zrealizowane w terminie (art. 320 ww. ustawy).

Potrzeba aktualizacji

Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych jest aktua-

lizowany. Potrzeba aktualizacji wynikała np. z zaawansowania prac prowadzonych w gminach i urzędach wojewódzkich w celu wykonania Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu wyznaczania obszaru i granic aglomeracji.

Dodatковым stymulatorem realizacji tego rozporządzenia jest kryterium warunkujące ubieganie się przez gminy o dofinansowanie wyposażania aglomeracji w system kanalizacyjny i oczyszczalnie ścieków: umieszczenie w Krajowym Programie Oczyszczania Ścieków Komunalnych gminy, w której znajduje się zidentyfikowana aglomeracja, lub gmin, jeżeli aglomeracja znajduje się w kilku gminach.

Kryterium to ma zastosowanie w odniesieniu do:

- środków pomocowych Unii Europejskiej:
 - Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko w ramach Programu Spójności UE,
 - Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach 16 regionalnych programów operacyjnych,
 - Programu Operacyjnego Rozwoju Obszarów Wiejskich w ramach Europejskiego Funduszu Rolnego;
- krajowych funduszy ekologicznych:
 - Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
 - Wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej,
 - EKOFUNDUSZU.

Kolejne aktualizacje programu przewidywały budowę coraz większej liczby kilometrów sieci kanalizacyjnej w aglomeracjach, budowę, rozbudowę i/lub modernizację oczyszczalni ścieków, a także inne sprawy związane z gospodarką wodno-ściekową.

Jakiej części dotyczy odroczenie?

Odroczenie terminu płatności opłat za korzystanie ze środowiska lub kary administracyjnej może dotyczyć, co do zasady, części albo całości opłaty lub kary.

WAŻNE!

Odroczenie może objąć jednak opłaty najwyżej w części, w jakiej przewyższa ono kwotę opłaty, jaką ponosiłby podmiot korzystający ze środowiska w przypadku, gdyby posiadał pozwolenie albo inną wymaganą decyzję.

W związku z tym należy stwierdzić, że instytucja odroczenia terminu płatności będzie znajdowała zastosowanie tylko w stosunku do kar pieniężnych (w całości) oraz opłat podwyższonych w takiej części, w jakiej przekraczają one opłatę w wysokości podstawowej.

Termin płatności może być odroczone wyłącznie na okres niezbędny do zrealizowania przedsięwzięcia. Konsekwencją niewykonania przedsięwzięcia jest zwrot uzyskanych kwot.

Termin realizacji przedsięwzięcia

Według postanowień art. 317 ust. 1 POS odroczenie terminu płatności części opłaty podwyższonej lub kary pieniężnej następuje w przypadku terminowej realizacji przedsięwzięcia, które ma usunąć przyczyny ponoszenia opłat podwyższonych lub kar pieniężnych. Ocena terminowości będzie dokonywana na wstępnym etapie zamierzeń inwestycyjnych. To, czy inwestycja została zrealizowana terminowo, nabiera znaczenia w postępowaniu w przedmiocie zmniejszenia opłaty lub kary, prowadzonym na podstawie art. 319 POS.

W świetle sytuacji gmin i spółek wodno-ściekowych, które nie zdążą z budową oczyszczalni, istotne jest

to, że terminy realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o odroczeniu nie mają charakteru stałego i niezmiennego, i mogą być zmienione w trybie zmiany decyzji (art. 155 K.p.a.).

Właściwy wniosek powinien się jednak pojawić przed upływem terminu ustalonego w decyzji o odroczeniu, a upływ terminu przed złożeniem wniosku o zmianę decyzji lub w trakcie postępowania w przedmiocie jego zmiany uniemożliwia podjęcie decyzji pozytywniej.

Podmiot występujący

Podmiotem, na wniosek którego może być podjęta decyzja o odroczeniu terminu płatności podwyższonej opłaty, jest podmiot zobowiązany do jej uiszczenia. Co to oznacza w praktyce, wynika z pisma Ministerstwa Środowiska z dnia 24 lutego 2004 r., Departament Instrumentów Ochrony Środowiska (DIOŚIp-021-17/6530/03 łk), zgodny z którym:

„Jeżeli przedsięwzięcie, które spowoduje ustanie przekroczenia, nie jest ujęte w Krajowym Programie Oczyszczania Ścieków Komunalnych (KPOŚK), zatwierdzonym przez Radę

Ministrów na podstawie art. 43 ust. 3 Ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. Nr 115, poz. 1229 ze zm.), warunkiem uzyskania odroczenia jest co najmniej udział wnioskodawcy w realizacji przedsięwzięcia. Konieczna jest więc w tym przypadku jakakolwiek partycypacja w kosztach realizacji przedsięwzięcia (patrz art. 317 ust. 1 POS). Wymagane to nie dotyczy przedsięwzięć ujętych w KPOŚK (patrz art. 317 ust. 1a POS). Ponadto, w przypadku terminowego zrealizowania przedsięwzięć służących realizacji własnych zadań gminy w zakresie odprawadzania i oczyszczania ścieków komunalnych, odroczone opłaty podwyższone podlegają umorzeniu (art. 319 ust. 3a POS).”

Koszty opóźnienia

Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych przewiduje, że do końca 2010 r. powinna zakończyć się budową oczyszczalni, a jeśli termin ten nie zostanie dotrzymany, spółki wodno-kanalizacyjne i zakłady komunalne będą musiały płacić opłaty podwyższone, które stanowią pięciokrotność normalnych.

Ze względu na fakt, że opłata podwyższona jest jedynie odroczone,

w przypadku, gdy oczyszczalnia nie zostanie zbudowana, należy ją zapłacić za kilka lat wstecz, kiedy trwało odroczenie, powiększoną o odsetki.

Jeśli termin odroczenia kar nie zmieni się, spółki wodno-ściekowe i zakłady komunalne zapewne podniosą mieszkańcom opłaty za wodę i ścieki. Trudno jednak stwierdzić o ile, ponieważ każda spółka czy zakład komunalny ma swoją odrębną politykę cenową.

Obecnie trwają prace zmierzające do zaktualizowania krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych. Prace na zlecenie Ministra Środowiska podjął Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej. Obecnie trwa proces aktualizacji terminów realizacji inwestycji zapisanych w krajowym planie. ■

Paulina Grabowska

§ Podstawa prawna:

- Ustawa dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zmianami).
- Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 ze zmianami).
- Krajowy Program Oczyszczania Ścieków Komunalnych.

! Temat numeru

System bilansowania i rozliczania wielkości emisji dla dużych źródeł spalania

Od 1 stycznia 2011 r. ma ruszyć system bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki i emisji tlenków azotu dla dużych źródeł spalania. W niniejszym artykule został omówiony projekt nowej ustawy.

Zgodnie z projektem Ustawy o systemie bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO_x) dla dużych źródeł spalania system będzie dotyczył dużych źródeł emisji.

✓ WAŻNE!

Zgodnie z zapisem przez duże źródło spalania rozumie się kocioł energetyczny, kocioł ciepłowniczy lub turbinę gazową, o nominalnej mocy cieplnej, rozumianej jako ilość energii wprowadzanej w paliwie w jednostce czasu przy nominalnym obciążeniu, nie mniejszej niż 50 MW lub przewód kominowy, do którego podłączone są kotły energetyczne, kotły ciepłownicze lub turbiny gazowe, o łącznej nominalnej mocy cieplnej, rozumianej jako ilość energii wprowadzanej

w paliwie w jednostce czasu przy nominalnym obciążeniu, nie mniejszej niż 50 MW, w przypadku, gdy dla tych urządzeń pierwsze pozwolenie na budowę wydano po 30 czerwca 1987 r.

Zakres projektu ustawy

Ustawa:

- 1) umożliwi złagodzenie skutków ograniczenia emisji do wymaganego pułapu przez wprowadzenie ekonomicznego systemu, podobnego do handlu emisjami,

- 2) umożliwi rozłożenie ewentualnych konsekwencji finansowych na dłuższy okres, łagodząc tym samym uciążliwość związane ze wzrostem cen energii elektrycznej i ciepła dla obywateli i przedsiębiorstw,
- 3) stworzy zachętę finansową do uruchamiania rezerw w zakresie ograniczania emisji wszędzie, gdzie jest to możliwe,
- 4) umożliwi czasowe odsunięcie konieczności wprowadzenia zaostrożonych wymagań, dając czas na modernizację instalacji istniejących lub budowę nowych, spełniających ostrzejsze wymagania ekologiczne,
- 5) ograniczy, przez pojawienie się kosztów związanych z koniecznością zakupu brakujących uprawnień i ponoszeniem opłat zastępczych, produkcję w najbardziej emisyjnych instalacjach,
- 6) stworzy ścieżkę dojścia do planowanych, wynikających z projektowanej dyrektywy o emisjach przemysłowych, zaostrożonych standardów emisji dla instalacji nowych.

Ustawa obejmie regulacje dotyczące:

- 1) zasad funkcjonowania systemu bilansowania i rozliczania emisji dwutlenku siarki i emisji tlenków azotu wprowadzanych do powietrza przez duże źródła spalania,
- 2) zadań Krajowego ośrodka bilansowania i zarządzania emisjami,
- 3) obowiązków operatorów eksploatujących duże źródła spalania.

Operatorzy

Operatorzy zobowiązani będą do rozliczania wielkości emisji z dużego źródła spalania lub grupy bilansowej i posiadanych uprawnień do emisji za rok sprawozdawczy. W przypadku, gdy emisja z dużego źródła spalania lub grupy rozliczeniowej będzie większa niż wyliczony roczny limit emisji, operator będzie zobowiązany do zakupu uprawnień

do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji, przekraczającej określony przez operatora roczny limit emisji lub wpłacenia opłaty zastępczej.

Opłata zastępcza

Wysokość opłaty zastępczej jest iloczynem liczby brakujących uprawnień do emisji i jednostkowej stawki opłaty zastępczej.

✓ **WAŻNE!**

Wysokość jednostkowej stawki opłaty zastępczej wyniesie 5 zł za brak jednego uprawnienia do emisji.

Proponowana stawka 5 zł jest na tyle wyższa od kosztów związanych z redukcją emisji tony SO₂ i NO_x, iż powinna przez szereg lat skłaniać inwestorów do podejmowania decyzji w zakresie budowy instalacji ochronnych, aby uniknąć ponoszenia opłat.

Opłatę zastępczą operator będzie wносił na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. W projekcie ustawy wskazany został sposób postępowania w przypadku uiszczania nienależnych opłat zastępczych lub w nadmiernej wysokości.

Minister właściwy do spraw środowiska stwierdzi nadpłatę oraz określi jej wysokość w drodze decyzji, a Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej dokona zwrotu nadpłaconej lub nienależnie wniesionej opłaty zastępczej.

Kary

Karę za brak pokrycia wielkości emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu uprawnieniami do emisji lub niewniesienia za tę emisję opłaty zastępczej określać się będzie jako iloczyn emisji, która nie została pokryta uprawnieniami do emisji przedłożonymi do umorzenia lub wniesioną opłatą zastępczą i jednost-

kową stawką kary pieniężnej, która wynosi 10 zł.

Kary pieniężne będą wnoszone na wyodrębniony rachunek bankowy wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska. Do ponoszenia kar pieniężnych, wymierzanych na mocy ustawy stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, a uprawnienia organów podatkowych przyznano wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Do kar pieniężnych nie stosuje się przepisów działu III Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, dotyczących terminów płatności należności, odroczenia tych terminów, zaniechania ustalenia zobowiązania, zaniechania poboru należności oraz umarzania zaległych zobowiązań i odsetek za zwłokę.

✓ **WAŻNE!**

Termin płatności kary pieniężnej wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stała się ostateczna.

Kary pieniężne nakładane przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska dotyczą:

- 1) nieprzekazania Krajowemu ośrodkowi raportu rocznego albo przekazania go po terminie (koniec lutego),
- 2) niezłożenia wniosku o utworzenie rachunku w rejestrze uprawnień do emisji (koniec lutego lub 20 dnia od przystąpienia do użytkowania nowego zakładu),
- 3) nieprzekazania Krajowemu ośrodkowi informacji o opłatach zastępczych albo przekazania jej po terminie (30 kwietnia),
- 4) niewniesienia w terminie opłaty zastępczej (30 kwietnia).

Obowiązki operatora

Do obowiązków operatora należeć będzie sporządzanie miesięcznych

raportów o wielkości produkcji i wielkości emisji dwutlenku siarki oraz tlenków azotu, wykonanych w oparciu o pomiary na zaciskach za pomocą urządzeń pomiarowych, na podstawie których będzie następowowało rozliczenie rocznych limitów emisji.

Sporządzane raporty są przekazywane Krajowemu ośrodkowi bilansowania i zarządzania emisjami w formie dokumentu elektronicznego, na formularzu pobranym ze strony internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska.

Zgodnie z projektem ustawy operatorzy zobowiązani są do określenia we własnym zakresie rocznych limitów emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu m.in. na podstawie pułapowych wskaźników emisji. Bilans emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu oraz pułapowe wskaźniki emisji, na podstawie których

operatorzy określają roczny limit emisji, opracowuje Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami. W przypadku, gdy emisja z dużego źródła spalania lub grupy rozliczeniowej jest większa niż wyliczony roczny limit emisji, operator jest zobowiązany do zakupu uprawnień do emisji w liczbie odpowiadającej wielkości emisji, przekraczającej określony przez operatora roczny limit emisji lub wpłacenia opłaty zastępczej. Wysokość opłaty zastępczej jest iloczynem liczby brakujących uprawnień do emisji i jednostkowej stawki opłaty zastępczej.

WAŻNE!

Jeżeli operator:

- 1) nie przekaze Krajowemu ośrodkowi raportu rocznego albo przekaze go po terminie,
 - 2) nie złoży wniosku o utworzenie rachunku w rejestrze uprawnień do emisji,
- podlega karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł.

Jeżeli operator nie przekaze Krajowemu ośrodkowi informacji dotyczących wielkości emisji, za którą uiszczył opłatę zastępczą, oraz wysokości uiszczonych opłat zastępczych wraz z kopią dowodu jej wpłaty albo przekaze je po terminie, podlega karze pieniężnej w wysokości 5 000 zł.

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w terminie do dnia 30 listopada każdego roku, będzie przekazywał Krajowemu ośrodkowi oraz Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej informację o nałożonych karach pieniężnych w roku sprawozdawczym.

Informacja wskazuje operatorów, na których nałożono kary pieniężne, oraz wysokość tych kar wraz z podaniem, za jaki rodzaj naruszenia zostały nałożone oraz którego roku sprawozdawczego dotyczą. ■

Anna Wojniak-Bieńko

Finanse

Czy w przyszłym roku gminom łatwiej będzie finansować programy środowiskowe?

Po raz kolejny niespójne działania legislacyjne rządu powodują szereg problemów i opóźnienia w finansowaniu ochrony środowiska. Tym razem chodzi o niewielką z poziomu rządowego sprawę dofinansowania z budżetów gmin działań podejmowanych przez osoby fizyczne. Przy naprawie finansów publicznych resort zadbał tylko o wielkie programy, ratując też w ostatniej chwili struktury narodowego i wojewódzkich funduszy. Teraz poprawiać muszą posłowie, ponieważ resort dopiero „odkrył” problem.

Chodzi o poselski projekt ustawy o zmianie Ustawy – Prawo ochrony środowiska. Projekt zmierza do poszerzenia kręgu podmiotów upraw-

nionych do otrzymania dotacji z budżetu powiatów i gmin na projekty z zakresu ochrony środowiska, zarazem przywraca zasady wsparcia finansowego, obowiązujące przed likwidacją gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska.

Gminne i powiatowe fundusze ochrony środowiska

Od początku bieżącego roku zlikwidowane zostały gminne i powiatowe fundusze ochrony środowiska. Jak można przeczytać w uzasadnieniu poselskiego projektu, o którym mowa wyżej, wynika to z zapisów Ustawy z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 215,

poz. 1664).

Ustawa ta stanowi, że z dniem 1 stycznia 2010 r. powiatowe oraz gminne fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej ulegają likwidacji, a ich środkami dysponują odpowiednio starostowie i wójtowie (burmistrzowie lub prezydenci miast).

Zgodnie z wcześniejszymi zapisami Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) przychodami gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej były środki z tytułu opłat i kar, które:

- 1) w 20% zasilały gminne fundusze,
- 2) w 10% zasilały powiatowe fundusze.

Według znowelizowanych przepisów Ustawy – Prawo ochrony środowiska dotychczasowe tytuły przychodów gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej z tytułu opłat i kar – w dotychczasowych proporcjach – stanowią dochody budżetów odpowiednio gmin i powiatów. Należności i zobowiązania powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej stały się odpowiednio należnościami i zobowiązaniami budżetów powiatów albo budżetów gmin.

Reforma finansów publicznych

Założenie w ustawie z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie Ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw likwidacji powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej wynika bezpośrednio z założeń reformy finansów publicznych, która przewiduje funkcjonowanie w sektorze finansów publicznych wyłącznie państwowych funduszy celowych pozbawionych osobowości prawnej.

✓ WAŻNE!

Po wejściu w życie tej ustawy, co nastąpiło z 1 stycznia 2010 r., w sektorze finansów publicznych nie mogą funkcjonować inne rodzaje funduszy celowych, w szczególności powiatowe i gminne fundusze ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 16 ust. 4 Ustawy z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych dotychczasowych powiatowych funduszy i gminnych funduszy, które z dniem 1 stycznia 2010 r. stały się odpowiednio dochodami budżetów powiatów i budżetów gmin, powinny zostać przekazane na rachunki odpowiednio budżetów powiatów i budżetów

gmin, natomiast odzyskane należności pomniejszone o zobowiązania dotychczasowych powiatowych funduszy i gminnych funduszy, powiaty i gminy są zobowiązane przeznaczyć na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Ponadto, zgodnie z art. 403 Ustawy – Prawo ochrony środowiska w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 13 Ustawy z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, do zadań powiatów i gmin od 1 stycznia 2010 r. należy finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w ustawie w wysokości nie mniejszej niż kwota wpływów z tytułu opłat i kar środowiskowych, stanowiących dochody budżetów powiatów i gmin.

Katalog celów z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej

Katalog celów z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej, które po 1 stycznia 2010 r. będą finansowane ze środków budżetów powiatów i gmin odpowiada, co do zasady, katalogowi tych celów, który do dnia 31 grudnia 2009 r. był określony w art. 406 i 407 Ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Jeżeli chodzi o formę, w jakiej po 1 stycznia 2010 r. powiaty i gminy będą finansowały cele z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej, wymienione w Ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, to zważywszy na fakt, że będą wydatkowane środki budżetów odpowiednio powiatów i gmin, zastosowanie w tym zakresie mają odpowiednie przepisy nowej Ustawy o finansach publicznych.

✓ WAŻNE!

W świetle przepisów Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240)

nie jest możliwe udzielanie dotacji ze środków budżetów gmin, pochodzących z opłat i kar środowiskowych bezpośrednio osobom fizycznym, jak to miało miejsce w przypadku środków gromadzonych dotychczas w powiatowych i gminnych funduszach ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Konsekwencją praktyczną jest brak możliwości realizacji wielu programów opracowanych przez gminy i powiaty w zakresie ochrony środowiska. Dotyczy to w szczególności programów usuwania azbestu, budowy przydomowych oczyszczalni ścieków, kolektorów słonecznych i termomodernizacji. Wagi tych programów nie powinno się mierzyć tylko skalą efektów ekologicznych czy wielkością nakładów. Te niewielkie lokalne działania w praktyce najlepiej wypełniają zadania w zakresie budowania świadomości ekologicznej. Bez tych programów realizację zadań ochrony środowiska np. w zakresie oczyszczania ścieków na terenach peryferyjnych trudno sobie wyobrazić.

Udzielanie z budżetów powiatów i gmin wsparcia finansowego bezpośrednio podmiotom niezaliczonym do sektora finansów publicznych

Zgodnie z uzasadnieniem do projektu konieczna jest nowelizacja Ustawy – Prawo ochrony środowiska w celu uregulowania zasad i trybu udzielania z budżetów powiatów i gmin wsparcia finansowego bezpośrednio podmiotom niezaliczonym do sektora finansów publicznych, w tym osobom fizycznym, realizującym inwestycje prywatne, niemniej zgodne z celami określonymi w przepisach Ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Zawarcie w Ustawie – Prawo ochrony środowiska tego rodzaju regulacji, stanowiących w istocie

przepisy szczególne (lex specialis) w stosunku do przepisów Ustawy o finansach publicznych, pozwoli na stworzenie nowego instrumentu finansowego w postaci szczególnego rodzaju dotacji udzielanej przez gminy i powiaty.

Projekt ustawy przyjmuje założenie, że podstawowym aktem normatywnym, określającym sposób finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej ze środków pochodzących z opłat i kar środowiskowych, gromadzonych w budżetach powiatów oraz w budżetach gmin jest Ustawa o finansach publicznych, określona jako „przepisy odrębne” w dodawanym art. 403 ust. 3 Ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Natomiast uregulowania zawarte w dodawanych przepisach art. 403 ust. 4-8 Ustawy – Prawo ochrony środowiska statuuja nowy instrument prawno-finansowy na gruncie tej ustawy. Celem nowych uregulowań jest zapewnienie powiatom i gminom możliwości finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 2, 5, 8, 9, 15, 16, 18, 21-25, 29, 31, 32 i 38-42, przez udzielanie z budżetów tych jednostek samorządu terytorialnego dotacji podmiotom niezaliczonym do sektora finansów publicznych, w szczególności osobom fizycznym, wspólnotom mieszkaniowym, osobom prawnym lub przedsiębiorcom. Przewiduje się, że udzielenie dotacji

będzie następowało na podstawie umowy zawieranej przez gminę lub powiat z tymi podmiotami. Umożliwi to finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w sposób zbliżony do sposobu wydatkowania środków gromadzonych na zlikwidowanych gminnych i powiatowych funduszach, przy zachowaniu spójności systemowej z przepisami Ustawy o finansach publicznych.

Proponowana regulacja nie przewiduje określania w przepisach Ustawy – Prawo ochrony środowiska trybu postępowania w przedmiocie udzielenia dotacji oraz sposobu jej rozliczania. Przedmiotowe aspekty przekazuje się do uregulowania odpowiednio radom powiatów oraz radom gmin w drodze uchwał.

WAŻNE!

Mając na względzie dbałość o środki publiczne pochodzące z opłat i kar środowiskowych oraz konieczność zapewnienia ich racjonalnego i celowego wydatkowania, przewiduje się, że dotacja niewykorzystana lub wykorzystana niegodnie z umową będzie podlegała zwrotowi odpowiednio do budżetu powiatu albo budżetu gminy.

Dochodzenie przez powiaty albo gminy należności z tytułu niewykorzystania lub wykorzystania dotacji niezgodnie z umową, wraz z odsetkami, w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, następuje w trybie przepisów o po-

stępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Zgodnie z uzasadnieniem projekt ustawy nie powoduje bezpośredniego skutków finansowych dla budżetu Skarbu Państwa lub budżetów jednostek samorządów terytorialnych i jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z ekspertyzą sejmową propozycja wprowadzenia w ustawie możliwości przyznania dotacji osobom fizycznym, wspólnotom mieszkaniowym czy przedsiębiorcom oznacza przywrócenie niektórych zasad dotowania projektów środowiskowych, które obowiązywały przed likwidacją powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, zasługuje na przychylną ocenę. Od strony formalnej projekt nie budzi zastrzeżeń. Wymaga jednak dalszych prac, polegających na doprecyzowaniu granicy między stosowaniem nowych przepisów Ustawy – Prawo ochrony środowiska a Ustawą o finansach publicznych.

Pozytywna jest również opinia resortu środowiska. Należy liczyć, że są szanse na szybkie procedowanie i wejście w życie przepisów od początku przyszłego roku. Wtedy straty z pospiesznych działań legislacyjnych rządu zostałyby ograniczone w czasie jedynie do bieżącego roku.

Krzysztof Choromański

Finanse

Wsparcie systemów zarządzania środowiskowego i ekoznaków – nabór wniosków

NFOŚiGW ogłosił trzeci nabór wniosków o dofinansowanie dla Działania 4.1 POIiŚ – Wsparcie systemów zarządzania środowiskowego i ekoznaków, w ramach PRIORITYETU IV POIiŚ – Przedsięwzięcia dostosowujące przedsiębiorstwa do wymogów ochrony środowiska.

Rodzaj projektów podlegających dofinansowaniu

Wsparcie będzie udzielane na działania nieinwestycyjne: wprowadzanie systemów zarządzania środowiskowego ISO 14001 i systemu EMAS

oraz certyfikowanych ekoznaków, przyznawanych w oparciu o ekologiczne kryteria atestacji.

Dofinansowanie projektów

Kwota środków przeznaczonych na

dofinansowanie projektów w ramach tego konkursu wynosi 1 237 065,05 zł. Została ona obliczona na podstawie dostępnej alokacji środków, przeliczonej według aktualnego kursu euro i może ulec zmianie na skutek fluktuacji kursu walutowego.

W momencie tworzenia listy rankingowej 10% dostępnej alokacji zostanie przeznaczona na rezerwę finansową dla projektów, które pozytywnie przejdą procedurę odwoławczą.

Ostatecznie dofinansowanie zostanie przyznane projektom do wysokości dostępnej alokacji dla Działania (wyczerpania środków), wyliczonej w miesiącu, w którym następuje zawarcie umowy o dofinansowanie.

Niewykorzystane środki zostaną przeznaczone na następną turę aplikacyjną.

Minimalna wartość projektu

W przypadku wniosków składanych przez małych i średnich przedsiębiorców z województw: dolnośląskiego, kujawsko-pomorskiego, lubelskiego, lubuskiego, łódzkiego, małopolskiego, pomorskiego, śląskiego oraz zachodniopomorskiego,

wartość całkowita projektu nie może być niższa niż **8 mln zł** (dla tych województw istnieje możliwość ubiegania się o dofinansowanie tego typu projektów o wartości mniejszej niż 8 mln zł, w ramach regionalnych programów operacyjnych).

W pozostałych przypadkach kwota minimalna projektu nie obowiązuje.

Poziom współfinansowania i maksymalna wartość dofinansowania

Poziom współfinansowania projektu ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) wynosi maksymalnie 50% wartości wydatków kwalifikowalnych projektu.

WAŻNE!

Maksymalna wartość dofinansowania ze środków EFRR nie może przekroczyć 400 mln zł.

W sumie wsparcie nie powinno przekroczyć poziomu dopuszczalnej intensywności pomocy określonej we właściwym programie pomocowym – Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 8 stycznia 2009 r. w sprawie udzielania pomocy de minimis na wsparcie systemów zarządcy

nia środowiskowego w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko (Dz.U. Nr 9, poz. 55).

Termin i miejsce składania wniosków

Wnioski należy składać w terminie **od 1 do 18 października 2010 r.** w kancelarii Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Wnioski będą oceniane, a następnie umieszczane na liście projektów do dofinansowania zgodnie z kolejnością zgłoszeń (decyduje data i godzina wpływu do kancelarii NFOŚiGW), aż do wyczerpania alokacji na daną turę.

Termin rozstrzygnięcia konkursu

Termin zakończenia oceny wniosków zależy od ilości złożonych wniosków.

Przewiduje się, że nastąpi to w drugiej połowie grudnia 2010 r.

Więcej informacji można znaleźć na stronie internetowej NFOŚiGW www.nfosigw.gov.pl. ■

Redakcja

Finanse

Współfinansowanie przez WFOŚiGW przedsięwzięć inwestycyjnych – nabór wniosków

Ogłoszony został II nabór wniosków o dofinansowanie przedsięwzięć w ramach programu priorytetowego: Współfinansowanie poprzez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej przedsięwzięć inwestycyjnych, które uzyskały wsparcie ze środków UE.

Celem programu jest pomoc samorządom i przedsiębiorstwom komunalnym w wypełnieniu zobowiązań wynikających z:

- Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr **2008/98/WE** z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów (Dz. Urz. WE L 312 z 22.11.2008), zwanej dalej „dyrektywa ramowa 2008/98/WE”, oraz związanych z nią regulacji prawnych dotyczących odpadów.
- Dyrektywy Rady nr **91/271/EWG** z dnia 21 maja 1991 r. w sprawie oczyszczania ścieków komunalnych (Dz. Urz. WE L 135/40 z 30.05.1991), realizowanej w Polsce przez Krajowy Program

Oczyszczania Ścieków Komunalnych (KPOSK).

Do rozdysponowania pozostało jeszcze 198 143 194,26 zł.

Forma dofinansowania

Dofinansowanie będzie w postaci oprocentowanej pożyczki, udzielanej przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej w ramach udostępnionych przez NFOŚiGW środków.

Rodzaje przedsięwzięć

Dofinansowanie można uzyskać na przedsięwzięcia realizowane przez beneficjentów w ramach programów z zakresu gospodarki odpadami komunalnymi oraz gospodarki wodno-ściekowej, w szczególności: Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko, Regionalnych Programów Operacyjnych oraz Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich.

Za przedsięwzięcie inwestycyjne uznaje się przedsięwzięcie z zakresu ochrony środowiska i gospodarki

wodnej, w którym ponad 50% kosztów kwalifikowanych przedsięwzięcia lub zadania stanowi koszt:

- środków trwałych bądź ich ulepszenia polegającego w szczególności na zakupie, budowie, przebudowie, rozbudowie, rekonstrukcji, adaptacji lub modernizacji, rekultywacji, rewitalizacji, podsadzaniu, renaturyzacji,
- dostawy/zakupu/wytworzenia wyposażenia/usprzętowania,
- wartości niematerialnych i prawnych, które będą wykorzystane do produkcji nowych lub ulepszonych produktów lub technologii.

Termin i miejsce składania wniosków

Wnioski można składać **do dnia 23 października 2010 r.** bezpośrednio w kancelarii NFOŚiGW albo przesłać pocztą lub kurierem z dopiskiem: „Wsparcie WFOŚiGW dla projektów UE – II nabór”.

Więcej informacji można znaleźć na stronie internetowej NFOŚiGW www.nfosigw.gov.pl. ■

Redakcja **Finanse****II Konkurs w ramach systemu zielonych inwestycji**

Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, działający jako Krajowy operator systemu zielonych inwestycji, ogłosił nabór wniosków o dofinansowanie przedsięwzięć w ramach II Konkursu programu priorytetowego: System zielonych inwestycji. Część 1) – zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej.

Kwota środków przeznaczonych na dofinansowanie przedsięwzięć w tym konkursie wynosi 104 mln zł. Dofinansowanie udzielane będzie w formie dotacji do 30% kosztów kwalifikowanych przedsięwzięcia (w celu uzyskania dodatkowych środków w formie pożyczki należy złożyć odrębny wniosek do NFOŚiGW). Minimalny koszt całkowity przedsięwzięcia to 10 mln zł.

Rodzaje przedsięwzięć

Przedsięwzięcia, na które można się ubiegać o dofinansowanie, to m.in.:

- 1) realizacja przedsięwzięć w budynkach użyteczności publicznej, przez które należy rozumieć budynki przeznaczone do pełnienia następujących funkcji: administracji samorządowej i pań-

stwowej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, nauki, służby zdrowia, opieki społecznej i socjalnej, a także budynki zamieszkania zbiorowego przeznaczone do okresowego pobytu ludzi poza stałym miejscem zamieszkania (w szczególności: internaty, domy studenckie, koszary, zakłady karne i zakłady dla nieletnich), budynki do stałego pobytu ludzi (w szczególności: domy rencistów lub emerytów, domy dziecka, domy opieki, domy zakonne, klasztory).

- 2) Termomodernizacja budynków użyteczności publicznej, w tym zmiany wyposażenia obiektów w urzędzenia o najwyższych, uzasadnionych ekonomicznie standardach efektywności energetycznej, związanych bezpośrednio z prowadzoną termomodernizacją obiektów, w szczególności:
 - a) ocieplenie obiektu,
 - b) wymiana okien,
 - c) wymiana drzwi zewnętrznych,
 - d) przebudowa systemów grzewczych (wraz z wymianą źródła ciepła),
 - e) wymiana systemów wentylacji i klimatyzacji,

- f) przygotowanie dokumentacji technicznej dla przedsięwzięcia.
 - g) systemy zarządzania energią w budynkach,
 - h) wykorzystanie technologii odnawialnych źródeł energii.
- 3) Wymiana oświetlenia wewnętrznego na energooszczędne (jako dodatkowe zadania realizowane równoległe z termomodernizacją obiektów).

Dofinansowanie nie dotyczy przedsięwzięć, które znalazły się na podstawowej liście rankingowej Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko, działanie 9.3 lub uzyskały dofinansowanie ze środków NFOŚiGW w ramach innych programów.

Termin i miejsce składania wniosków

Wnioski można składać w dniach od 29 października 2010 r. do 29 listopada 2010 r. bezpośrednio w kancelarii NFOŚiGW.

Więcej informacji można znaleźć na stronie internetowej NFOŚiGW www.nfosigw.gov.pl. ■

Redakcja

Pytania i odpowiedzi

Jakie są warunki udzielania pomocy publicznej na inwestycje związane z odnawialnymi źródłami energii?

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie szczegółowych warunków udzielania pomocy publicznej na przedsięwzięcia będące inwestycjami związanymi z odnawialnymi źródłami energii (Dz.U. z 2008 r. Nr 14, poz. 89) pomoc publiczna może być udzielana w formie:

- dotacji,
- pożyczek preferencyjnych,
- preferencyjnych kredytów bankowych,
- dopłat do oprocentowania preferencyjnych pożyczek lub preferencyjnych kredytów bankowych,
- częściowych umorzeń pożyczek preferencyjnych lub preferencyjnych kredytów bankowych.

Pomoc może być przeznaczona na budowę lub przebudowę infrastruktury związanej z odnawialnymi źródłami energii.

Wniosek o udzielenie pomocy należy złożyć przed dniem rozpoczęcia realizacji inwestycji.

W przypadku przedsiębiorcy innego niż mikroprzedsiębiorca, mały lub średni przedsiębiorca, pomoc może być udzielona, jeżeli z dokumentacji załączonej do wniosku wynika, że inwestycja bez pomocy nie byłaby w ogóle realizowana.

Koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą są równe nadwyżce kosztów inwestycji związanej z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii w porównaniu do kosztów wybudowania konwencjonalnego źródła energii o porównywalnej mocy.

Koszty kwalifikujące pomniejsza się o planowane w okresie pierwszych pięciu lat eksploatacji obiektu, będącego przedmiotem inwestycji:

- dochody wynikające ze zwiększenia mocy produkcyjnych,
- oszczędności w ponoszonych kosztach,
- dochody z dodatkowej produkcji pomocniczej.

Intensywność pomocy, która liczona jest jako stosunek ekwiwalentu do-

tacji brutto do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, nie może przekraczać 60%. Podwyższa się ją o:

- 10 punktów procentowych – w przypadku średniego przedsiębiorcy,
- 20 punktów procentowych – w przypadku mikroprzedsiębiorcy i małego przedsiębiorcy.

Pomoc może być udzielana, jeżeli stanowi uzupełnienie środków własnych.

Pomoc podlega sumowaniu z inną pomocą, udzielaną w związku z tą samą inwestycją, bez względu na jej formę i źródło pochodzenia, w tym ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej. Jednak całkowita pomoc udzielana przedsiębiorcy nie może przekroczyć wielkości pomocy określonej w rozporządzeniu dla tej inwestycji. Jeżeli całkowita pomoc udzielana przedsiębiorcy na realizację inwestycji przekracza 7 500 000 euro, pomoc podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Redakcja

**Masz pytanie do naszych ekspertów?
Chcesz uzyskać więcej informacji na wybrany temat?
Napisz do Redakcji! e-mail: podgorska@dashofer.pl**

Opłaty i fundusze w ochronie środowiska

WYDAWCA: Verlag Dashofer Sp. z o.o., al. Krakowska 271, 02-133 Warszawa
tel.: (+48 22) 559 36 00, 559 36 66, faks: 829-27-00, 829-27-27

Redaktor odpowiedzialny: Anna Podgórska, podgorska@dashofer.pl, www.dashofer.pl

Redakcja i korekta techniczna: Jolanta Stypułkowska. Skład: Dariusz Ziach. Druk: Semafic, Warszawa

Prenumerata: kwartalna 75 zł + 22% VAT, roczna 267 zł (11% taniej) + 22% VAT.

Wpłaty kierować na rachunek:

Verlag Dashofer Sp. z o.o. Bank Handlowy S.A., nr 90-10301508-000000800916003.

Redakcja odpowiada na łamach gazety na wybrane pytania Czytelników przesłane faksem lub pocztą.

© 2010 Dashöfer Holding Ltd & Wydawnictwo Verlag Dashofer. Wszystkie prawa zastrzeżone.

Przedruk w całości lub we fragmentach i rozpowszechnianie bez zgody wydawcy zabronione.

Ze względu na stałe zmiany w polskim prawie oraz niejednolite interpretacje przepisów

Wydawnictwo nie ponosi odpowiedzialności za zamieszczone informacje.